

er det ogsaa, at de i Ministeriet kunne vente sig en retfærdig og billig Afgjørelse. Der er vistnok ogsaa mange Sager af langt større Bigtighed og langt mere indgribende i den Enkeltes Bølfærd, som finde deres Afgjørelse ved Ministerierne, ligesom jeg ogsaa troer, at det ikke er nogen ganske rigtig Forestilling, som Mange synes at have, at der ved den administrative Afgjørelse hersker en større Bilskaarlighed end ved Domstolene; det ligger i Almindelighed i de Sagers Bestaaffenhed, der afgjøres af de administrative Autoriteter, at de meget beroe paa Skjøn, men de blive ligesaa nøiagtigt behandlede, som de blive ved Domstolene, og jeg er overbevist om, at Sagerne ved de administrative Autoriteter blive ligesaa omhyggeligt prøvede, ogsaa med Hensyn til Lovene, som de blive det ved Domstolene. Jeg troer, at det maa komme an paa Sagens særegne Bestaaffenhed, om den dertil egner sig. Der kan desuden være Spørgsmaal om mangfoldige offentlige Byrders Fordeeling, som slet ikke kunne afgjøres ved Domstolene, og jeg troer, at der saaledes vil opstaae en særegen Anomalie, ved at antage, at denne enkelte offentlige Byrde skulde kunne være Gjenstand for Domstolene. Jeg kan jo iøvrigt ikke finde, at der, hvis der skulde være megen Stemning for at lade disse Sager gaae til Domstolene, kunde være særdeles at erindre derimod, men dersom Udvalget havde fundet, at disse Sager burde afgjøres ved Domstolene, vilde man have havt adskilligt at bemærke med Hensyn til Maaden, hvorpaa dette efter Udkastet skulde skee, og dersom Thingets Bestaaffenhed falder ud til, at Sagerne skulde afgjøres ved Domstolene og altsaa, at der for Diebliftet voteres for Udkastets Paragraph, kunde man, inden Sagen kommer til 3die Behandling, tage under nærmere Overveelse, hvilke Ændringsforslag man da kunde have at gjøre.

Justitsministeren: Jeg maa med den høitagede sidste Taler være enig i, at den Stilling, hvori Sagen er kommen, idet jeg fra mit Standpunct forsvare Udkastet, som gaaer ud paa at tillægge Domstolene en Myndighed, som Udvalget har foreslaaet skulde overdrages Justitsministeriet, i og for sig slet ikke er saa særlydlig; og i Grunden er fuldkommen naturlig.

Det er slet ikke Tilfældet, at Regjeringen eller navnlig de enkelte Ministre skulde være saa overdrevent ivrige for at skaffe sig en Myndighed i et større Omfang end der tilkommer dem efter Loven, og naar en Minister andrager paa at erholde en Myndighed, saa er det slet ikke for at have den Fornøielse at regjere, men fordi han anseer det for hensigtsmæssigt, at Sagen afgjøres af den Bei, og naar man altsaa nu i dette Tilfælde ikke har anseet det for hensigtsmæssigt eller ikke engang aldeles fornødent, at Sagerne afgjøres af administrativ Bei, men har troet, at de kunne egne sig til Afgjørelse ved Domstolene, saa ligger det ganske nær, at Regjeringen foreslaaer saadanne Sager henlagte under Domstolene, medens derimod Andre kunne antage, at de med mindre Bekostning og større Hurtighed kunne afgjøres af administrativ Bei. Dette om Sagens Standpunkt i sin Almindelighed. Med Hensyn til Spørgsmaalet selv kan jeg ogsaa være enig med den høitagede sidste Taler i, at Stoffet, som foreligger til Afgjørelse, virkelig ikke er synderligt righoldigt. Selv om Udkastets § 8 var bleven staaende, troer jeg ikke, at der deraf kunde egentlig komme Stof for Afgjørelse ved Domstolene; thi det hedder i Udkastets § 8, som angaaer Fritagelser: „Paa Grund af deres Stilling og saalange denne vedvarer, fritages for Tjeneste ved de borgerlige Corps etc.“ Det er altsaa en midlertidig Fritagelse for Tjeneste, men det er ikke en Ophævelse af Bedkommendes Tjenesteplicht, som der er Tale om. Jeg troer, at de paagjældende Personer, hvem Fritagelsen var tiltænkt, maatte ligefrem have staaet som værnepligtige i Borgervæbningen eller maatte kunne være anseete som tjenesteplichtige i de borgerlige Corps, men kun saa længe deres Stilling vedvarede, bleve de administrativt fritagne for at gjøre Tjeneste. Men dette Spørgsmaal har nu det ærede Thing fritaget Bestyrelsen for at tage under nærmere Overveelse; denne Bønfærlighed vil altsaa bortfalde. Det er nu egentlig kun § 4, som skulde give Stof til Retsager om Tjenesteplichten, og der hedder det da: „Pligtig til at tjene i de borgerlige Corps er Enhver, som har fast Bopæl i Kjøbenhavn eller paa Stadens Grund, eller som er indtraadt i en Stilling, der betegner,